

helt igjennem vare bleve opfyldte, er det en Selvfølge, at vi i Overensstemmelse med, hvad vi have udtalt, paa en mere fremtrædende Maade havde interesseret os for Finantslovens uforandrede Vedtagelse, men fra denne Tilbageholdenhed til en aktiv Modstand, til et positivt Initiativ i modsat Retning til at foreslaa Forandringer i Finantsforslaget er der et stort Spring; vi have lige saa lidt som Regjeringen under de forhaanden værende Forhold anset det for forsvarligh at slaa ind paa denne Vej. Der er taget et meget væsentligt Hensyn til de Ønsker, der bleve udtalte af os, skjøndt de ingenlunde alle ere bleve opfyldte. Nærmere at betegne Afvigelserne finder jeg ikke rigtigt, det er overhovedet kun efter den ganske særlige Tvang, jeg kan ikke bruge andet Udtryk, som har ligget i de Udtalelser i Folkethinget, som jeg har fremdraget, og kun for saa vidt denne Tvang rækker, at jeg har villet udtale mig om de Forhandlinger, der have fundet Sted mellem nogle Medlemmer af Folkethingets gamle Mindretal og nogle Medlemmer af Landsthingets Majoritet.

Udsagn: Jeg skal ganske slutte mig til de Uttringer, som ere fremkomne fra den sidste ærede Aaler, og i Et og Alt bekræfte Rigtigheden af, hvad han ansførte. Men inden Finantsloven endelig vedtages, og inden Landsthinget saaledes erklærer sig tilfreds med den i den Form, hvori den nu foreligger, har jeg, da der ikke hidtil er fremkommet Uttringer i den Retning, hvortil jeg kunde slutte mig, ikke kunnet modstaa med et Par Ord at udtale mig om, hvorfor jeg for mit Vedkommende finder mig tilfredsstillt ved det Resultat, der er opnaaet. Der er ganske vist efter min Anskuelse ikke saa Mangler ved denne Finantslov. Der er flere Bevillinger, som jeg beklager, at man ikke i Nar har kunnet besluttet sig til at give; der er andre Bevillinger, som jeg kunde have ønsket givne paa en noget anden Maade, der er endelig Bevillinger, som findes i Finantsloven, som i mine Dine ikke kunne siges at stemme med funde og rigtige Principer, og som jeg derfor kun kan betragte som Undtagelser, som Anomalier, der ikke bør drage nogen Følge for Fremtiden, og som man kun paa Grund af Gjenstandenes Ubetydelighed har kunnet lade passere. Som et enkelt Exempel paa den Slags Bevillinger kan jeg ikke lade være at nævne den Bevilling, der er bleven givet til nogle Fiskere til et rentefrit Laan til Anskaffelse af en Fiskerbaad; det er en overmaade ringe Sum, og jeg kan da heller ikke befrygte, at en saadan Bevilling skulde kunne drage Følger for Fremtiden; jeg kan ikke tænke mig, at det skulde kunne anses fastslaaet som Princip, at enhver Fisker i Landet skulde kunne faae et rentefrit Laan af Statskassen til en Fiskerbaad; det er Noget, jeg naturligvis betragter som en komplet Umulighed. Hvorom Alting er, har jeg ligesom Thing-

gets øvrige Medlemmer troet, at Finantsloven kunde vedtages, saaledes som den nu foreligger, saa at der end ikke var tilstrækkelig Grund til ved Vædringsforslag at søge at faae de Pletter bort, som haade jeg og mange andre Medlemmer, nogle, maaske læggende mere Vægt paa det One, Andre paa det Andet, have fundet i Loven. Og, efter Alt hvad der er gaaet i Forveien, og navnlig naar man ser hen til, hvorledes den Finantslov var, som forelaa vedtagen ved 2den Behandling i Folkethinget, og med Hensyn til hvilken det ganske vist var en fuldstændig Umulighed, at den kunde være bleven vedtaget af dette Thing, forekommer det mig, at der i Sandhed er Grund til at glæde sig over, at Finantsloven ved dens 3die Behandling i Folkethinget har faaet et saa aldeles forandret Udseende. Det er klart, at dette kun har kunnet ske, fordi Folkethinget har havt et levende Ønske om, at den Finantslov, som det indsendte til dette Thing, skulde være en saadan, at det kunde antages, at Landsthinget vilde kunne gaa ind paa den uforandret; fordi Majoriteten, belært af Erfaringen, er kommen til den Overbevisning, at det er nødvendigt at tage et Hensyn til Landsthinget, som man tidligere har været tilbøielig til at tro, at man kunde fritage sig for. Det er dette, jeg mener, at der er Grund til at glæde sig over, ikke for Landsthingets Skyld — Landsthinget kan i Bevistheden om sin forfatningsmæssige Betydning meget rolig se paa, at man forsøger paa at ignorere det — men for vort Fædrelands Skyld. Det er i mine Dine et Faktum, som jeg ikke kan tro, at Mange ville negte, at i de senere Aar den Anskuelse mere og mere har vundet Udbredelse i flede videre Kredse, at det danske Folk ikke er og ikke saasnart vil blive modent til den Forsatning, som Revolutionsaaret 1848 bragte os, og en saadan Anskuelse kan ikke vinde Udbredelse, uden at deraf maa opstaa en alvorlig Fare for selve Forsatningen. Der er naturligvis dem, som ikke ville se det med nogen stor Beklagelse, om det virkelige skulde vise nogen, at Forsatningen ikke kunde bestaa; men til dem hører ikke jeg. Jeg for mit Vedkommende ønsker fremfor Alt en rolig og fredelig Udvikling, uden Kriser og uden pludselige Omvæltninger, som efter min Mening sjældent føre til noget Godt. Det kan gjerne være, at det under, hvad jeg kalder, en rolig og jevn Udvikling ofte kan synes, at Hjulene gaa meget tungt, at man bliver utaalmodig over ikke at kunne komme af Stedet, at Lovgivningsmaskineriet arbejder og arbejder, uden at Noget kan blive færdigt. Det kan være overmaade trættende og pinligt for dem, der have dermed at gjøre, men det er slet ikke sagt, at Samfundet i det Hele befinder sig saa ilde derved; derimod tror jeg, at, hvis man af sin Utaalmodighed vilde lade sig forlede til Forsøg paa at faae selve Maskineriet afsløffet, og til at begynde paa nye Forsatnings eksperimenter, vilde